

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı İngiltere’de kaçırılarak öldürülen Sarah Everard adlı genç kadının katledilmesini takip eden olaylara ilişkin Avrupa’dan revcom.us’ye gönderilmiş bir okur mektubudur. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

İngiltere’de genç bir kadının canice öldürülmesi kadına şiddete karşı ülke çapında pek çok eylemin fitilini ateşledi. 33 yaşındaki Sarah Everard, 3 Mart günü kaybolduğunda Güney Londra’da bir arkadaşından çıkmış kendi evine yürüyordu. Bundan birkaç gün sonra cesedi bulundu ve cesedin bulunmasından birkaç gün sonra da diplomatları ve vekilleri koruyan özel polis gücüne mensup bir polis, kaçırma ve cinayetten bu soruşturma kapsamında tutuklandı.

Sarah’nın cinayeti Britanya toplumunda kadının durumuyla ilgili kamusal bir tartışmayı tetikleyerek derin bir damara dokunarak öfkeye ve kine sebep oldu. Nasıl bir toplumda sadece sokakta yürümek bile bir kadın için korku duyulması bir şeydir? Polisin bu olaya sanki problem erkek şiddeti değil de, kadınların kendisiymiş gibi kadınlara evde durmalarını söylemesi ne kadar öfkelenendir? 13 Mart Cumartesi gecesi Clapham Commons’ta Sarah’nın kaybolduğu yerde bir gece nöbeti düzenlendi ve bu eylem insanların gerçekten derinlerinde tuttukları duygularına dokundu, yalnızca 24 saat içinde şehrin dört bir yanında binlerce kişinin katılmak için sıraya dizildiği eylemler düzenlendi.

Polis bu eylemleri güvenli hale getirmek için eylemcilerle uzlaşmak yerine bunların yasadışı olduğunu ilan etti ve bunu yaparken Britanya Yüksek Mahkemesi’nden destek aldı. Ancak bu sadece kadınların kararlılığını arttırdı, sessiz kalmayacağını söyleyen binlerce kadın ve yüzlerce erkek, neredeyse hepsi maskeli bir şekilde Clapham Common’da toplandılar. İnsanların öfkeleri ve kederleri hissedilebilir şekilde ortadaydı, kitleler “Adını söyle-Sarah Everard”, “Daha kaç tane olmalı, kaç kadın daha ölmeli?” ve “%97” şeklinde sloganlar attılar, bu slogan ile yakın zamanda yayınlanan bir anket çalışmasına gönderme yapıyordu. Bu ankete göre Britanya’da genç kadınların %97’si cinsel tacize maruz kalmaktaydı. Pek çok eylemci olay yerine çiçekler ve mumlar bıraktı.

Daha sonra polis saldırdı. Bir polis mangası konuşmacıların olduğu eylemin ön sıralarına daldı, pankartlara ve megafonlara el koyarak birkaç kişiyi tutukladı. Polisin yere fırlatılan bir kadının omzuna bastırması viral oldu ve ertesi günün bütün anaakım medyası bu fotoğrafı ön sayfadan verdiler. Kalabalık: “Polis evine dön!”, “Bizi yalnız bırak”, “Problem sizsiniz”, “Kendinizi tutuklayın” ve geçen yaz Siyahi halka karşı şiddet uygulayan polise söylenen “Adalet yoksa barış da yok” sloganlarını haykırdı.

Bob Avakian'ın bir broşürde yazdıkları bugün karşılaştığımız olayların merkezini başarılı bir şekilde yakalıyor :

“Kadının bu toplumdaki rolü ve konumu ile ilgili bütün sorun bugünün ekstrem koşullarında çok daha akut bir şekilde tekrar ve tekrar soruluyor... Bütün bu meselelerin en radikal şekilde değil de başka herhangi bir biçimde çözüme ulaştırılabileceği akla yatkın değildir... Karar verilmesi gereken ise şudur: Bu radikal şekilde gerici mi olacak, yoksa radikal şekilde devrimci bir çözüm mü olacak, bu çözüm köleleştiren zincirlerin daha sıkı bir şekilde pekiştirilmesi mi olacak, yoksa bu zincirlerin en keskin noktalarının çatırdaması ile bütün bu köleleştirme formlarının yok edilmesi için bir potansiyel mi olacak?”

Nöbetleri organize eden Reclaim These Streets organizasyonu Pazar günü polis saldırılarını kınayan ve erkek şiddetine karşı düzenlenen bir eylemde polis tarafından tartaklanan genç bir kadının fotoğrafına işaret eden bir bildiri yayınladı. Önde gelen kimi siyasi figürler Londra Metropolitan Polis şefi Cressida Dick'in istifasını istedi. Kapitalist-emperyalist sistemin uygulayıcıları bu sistemin baskın ilişkilerini taşıyan sütunlardan birisini, dünya nüfusunun yarısını baskı altında tutan sütunlardan birisini korumak için saldırdılar ancak insanların kızışan öfkeleri kaynama noktasına gelerek köpürüyor ve bu köpükler artık yüzeeye taşıyor.